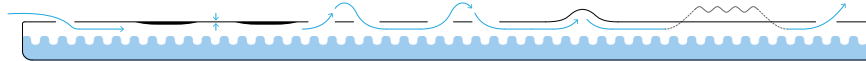

Γήμνια: Κατάθεση στο Σεξ

Nudit  re: On the Grounds of Sex

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ
επιβλέπων:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ, ΒΟΛΟΣ, 2022

Ευχαριστώ θερμά τον κ. Γιώργο Μητρούλια για την πολύτιμη συνεισφορά, και την Ελένη, τον Σπύρο και τον Δημήτρη για την στήριξή και την αγάπη τους.

περιεχόμενα:

τι είναι η γήμνια.....	6
χάρτης.....	7
τοπογραφικό σχέδιο.....	8
διάγραμμα αφήγησης.....	9
πέρασμα.....	10
μύηση.....	12
τα έξαλα.....	16
λάκριμο.....	20
στάση.....	26
πλημμύρα.....	28
κοιλίες.....	32
τα κρόταλα.....	38
σουμπλίμο.....	43

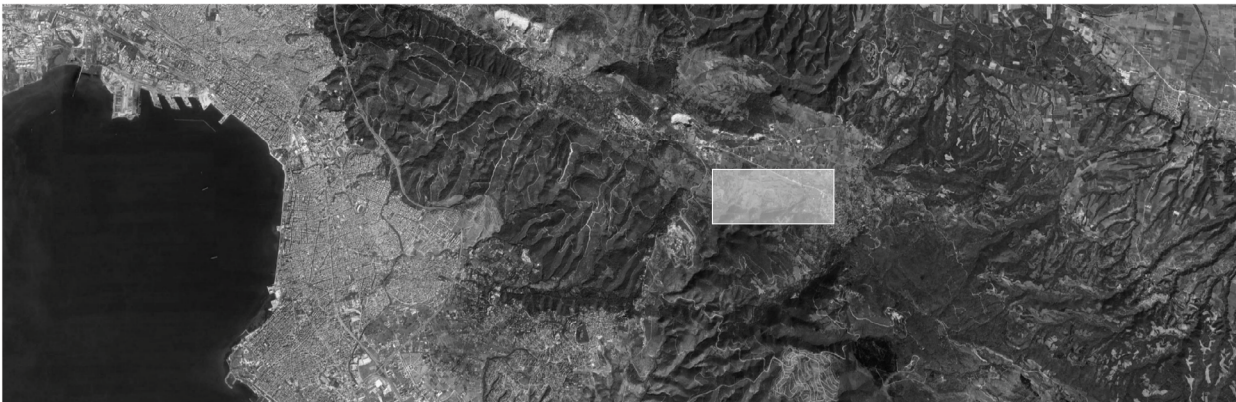

Μέσα απο τις κατασκευές της γήμνιας επιχειρείται η πραγματοποίηση στον φυσικό χώρο, μιας συνθήκης κατά την οποία ενθαρρύνεται η αποδέσμευση της εμπειρίας από προκαθορισμένα χωρικά νοήματα που της αντιστοιχούν στον συλλογικό νου.

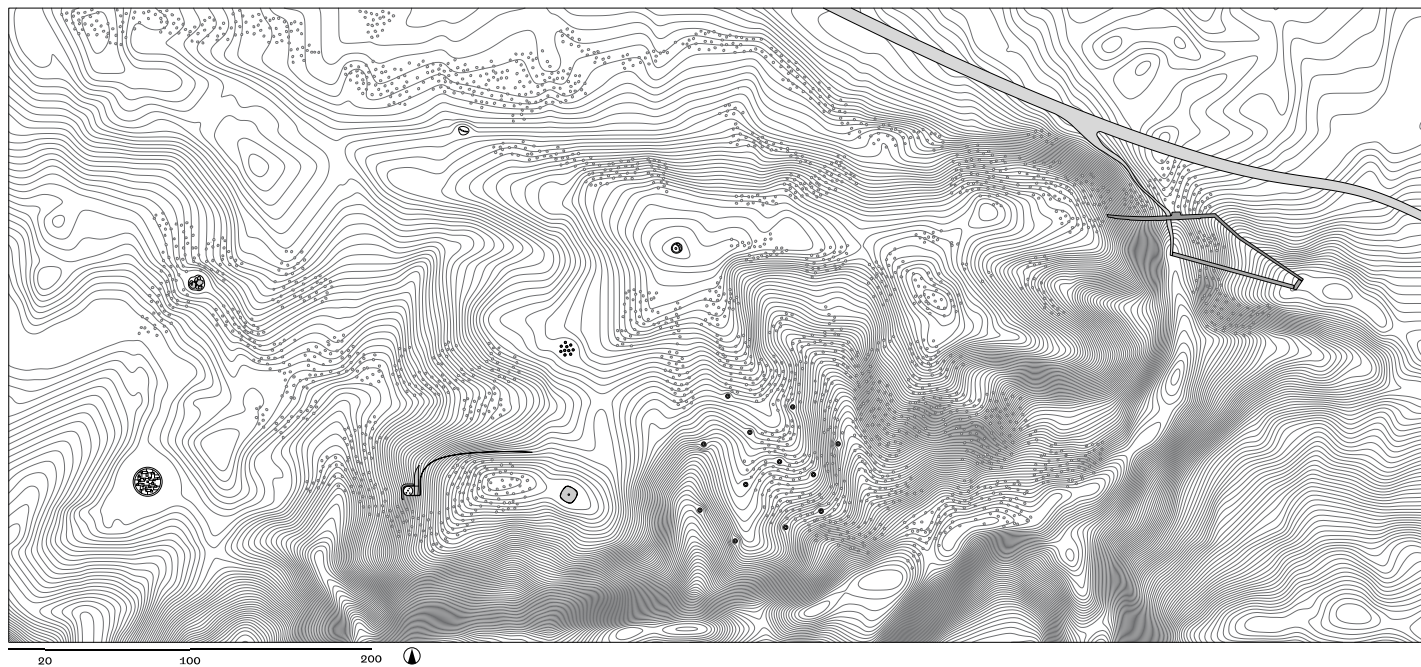
Γίνεται αναφορά στην έννοια του deterritorialization. Η φιλόσοφος Adrian Parr συγκεντρώνει διάφορους ορισμούς για την διαδικασία απο το έργο των Gilles Deleuze και Felix Guattari: «Μιλούν για το deterritorialization ως μια απεμπλοκή (D&G 1983: 322). Στο A Thousand Plateaus το deterritorialization συνιστά την διαχωριστική ακμή ενός συνόλου (D&G 1987: 88). [...] Ίσως το deterritorialization μπορεί να γίνει κατανοητό ως μια κίνηση που παράγει αλλαγή. Όσο λειτουργεί σαν γραμμή απόδρασης, το deterritorialization υποδεικνύει την δημιουργική προοπτική ενός συνόλου. Έτσι, το να πραγματοποιηθεί deterritorialization σημαίνει να ελευθερωθούν οι σταθεροί συσχετισμοί που περιέχει ένα σώμα, ενώ ταυτόχρονα αυτό εκτίθεται σε νέους οργανισμούς.» (Parr, 2005, p.67)

Η τοποθεσία στην οποία προσδιορίζεται η φαντασίωση και συγκεκριμένα ο τρόπος προσπάλασης του σημείου, εκκινεί μια τελετουργία και εμπνέει το αίσθημα της εισχώρησης σε μια καινούρια σφαίρα του βιωμένου. Σε μια κλεφτή ματια κατά την διάρκεια της κίνησης στον επαρχιακό δρόμο που οδηγεί στο όρος του Χορτιάτη είναι ορατό για λίγα δευτερόλεπτα ένα υδραγωγείο από την ρωμαϊκή εποχή. Εκείνες που θα το πλησιάσουν και θα περάσουν μέσα από την αψίδα του, θα έρθουν αντιμέτωπες με έναν λόφο και ένα σύνολο από σκαλοπάτια που ακολουθούν την κλίση του. Μετά την ανάβαση, θα καταλήξουν στην πέρα πλευρά της γέφυρας που δημιουργείται απο την επάνω απόληξη της κατασκευής, την οποία μπορούν να διαβούν συνεχίζοντας την εξερεύνηση τους. Έπειτα, διασχίζοντας την φυσική σήραγγα από βλάστηση, καταλήγουν σε ένα πράσινο λιβάδι περιτριγυρισμένο απο συστοιχίες δέντρων και τις θέες των γύρω βουνών.

Η οδός που επιλέγεται για την εκδήλωση της αρχικής επιθυμίας στο λιβάδι, είναι μέσα από την κατάσταση της γύμνιας. Η πράξη της αφαίρεσης του ρουχισμού συμπίπτει πλήρως με την ιδέα της απομάκρυνσης από μια οπτική ταυτότητα και τις νοητικές συνδέσεις που την συνορεύουν. Μέσα στο καθεστώς της γύμνιας, το άτομο έχοντας ήδη κάνει το πρώτο υπερβατικό βήμα, ακολουθεί μια ελεύθερη πορεία στο τοπίο, αναζητώντας άλλα άτομα για να συνευρεθεί και για να εξερευνήσει τρόπους συνύπαρξης με αυτά, και με τον χώρο απο τον οποίο περιβάλλονται.

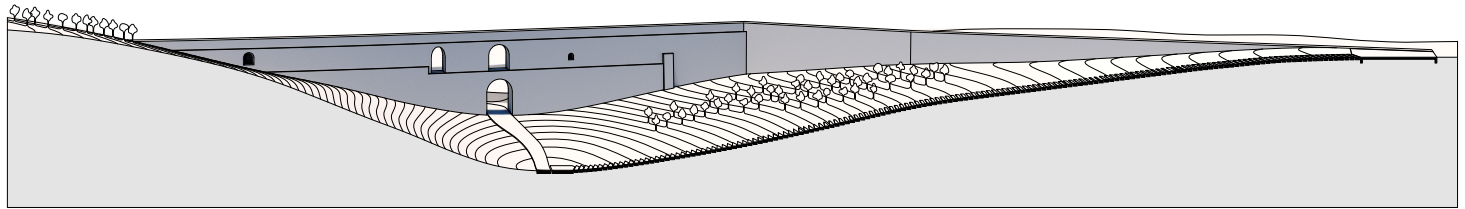
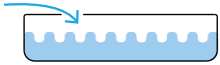
τοποθεσία σε σχέση με την Θεσσαλονίκη

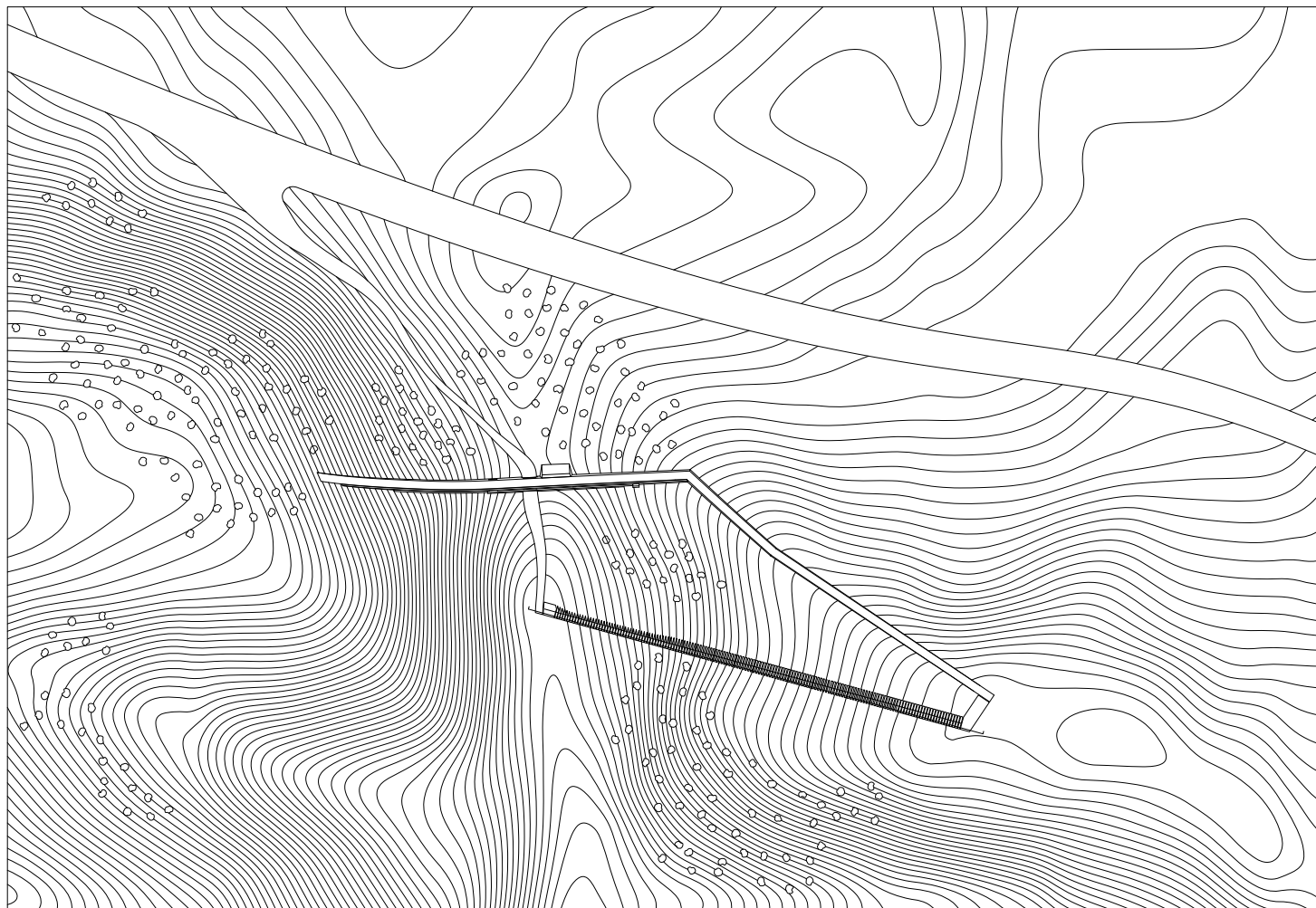
τοπογραφικό σχέδιο
κλίμακα: 1:4000

πέραςμα

προοπτική τομή
κλίμακα: 1:1000

20 100
κάτοψη
κλίμακα: 1:2000

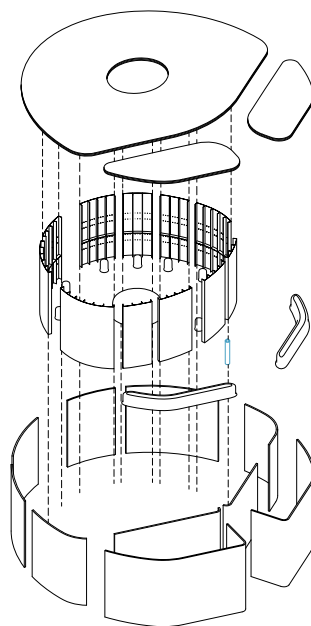
μύηση

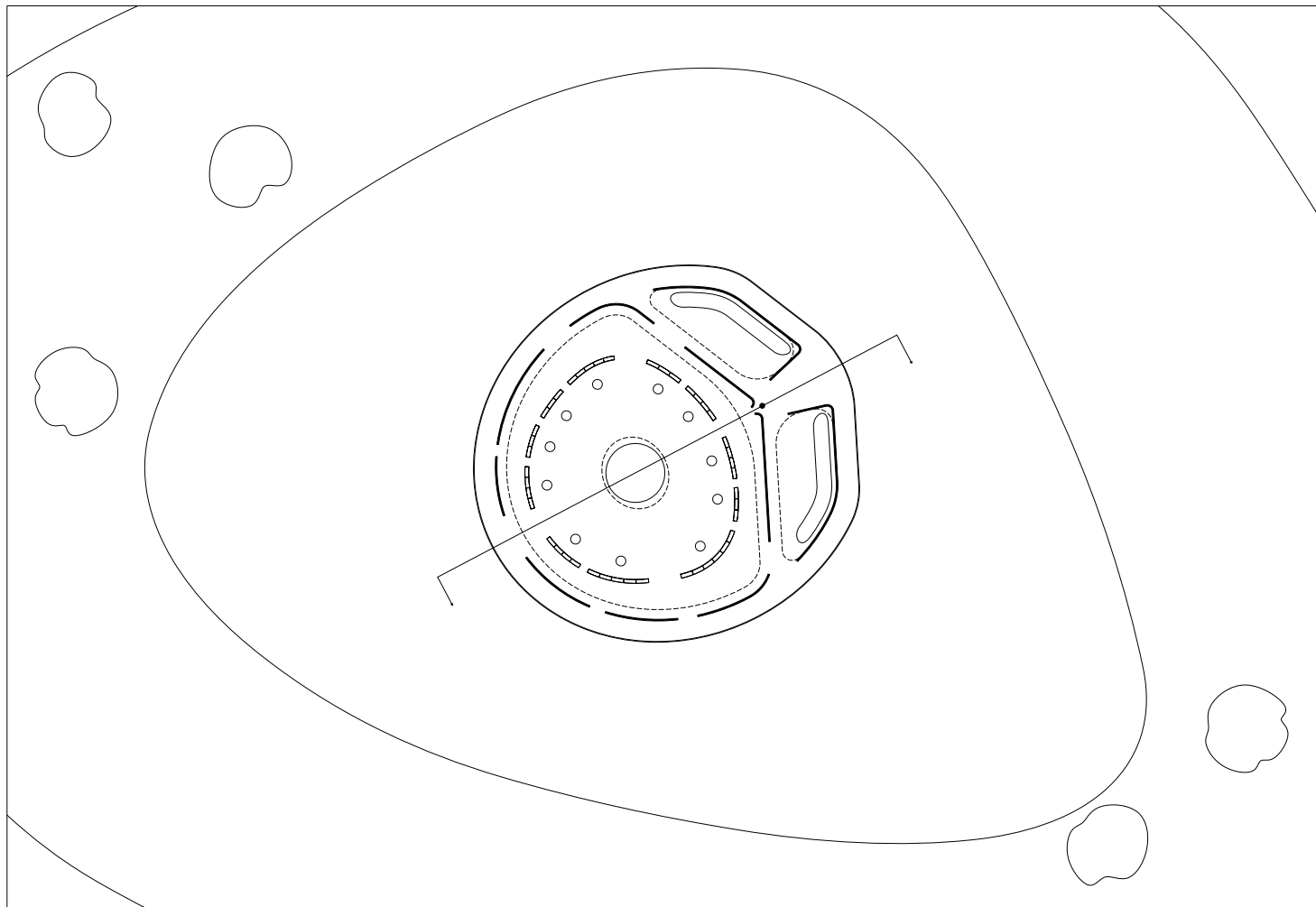
προοπτική τομή
κλίμακα: 1:200

Την στιγμή της άφιξης στην έκταση, είναι διακριτή ανάμεσα στα πλήρη των δέντρων και στις καμπύλες του λόφου, μια μικρή δομή που προσκαλεί ενδότερα, ο χώρος της μύησης. Πρόκειται για μια δομή στοιχειωμένη από ένα σύνολο επιφανειών που αλληλοπλησιάζονται για να προσφέρουν στα άτομα την αρχική αγκαλιά. Στην πρώτη ζώνη τα άτομα έχουν την ευκαιρία να γνωριστούν και να εξοικειωθούν μεταξύ τους, διαλέγοντας την υποομάδα από την οποία εκφράζονται, και να επικοινωνήσουν ή να ενημερωθούν σε σχέση με την εμπειρία που θα ζήσουν μαζί. Στην δεύτερη, μπορούν να γδυθούν και να φυλάξουν τα αντικείμενά τους, πριν συνεχίσουν παραπέρα στο λιβάδι.

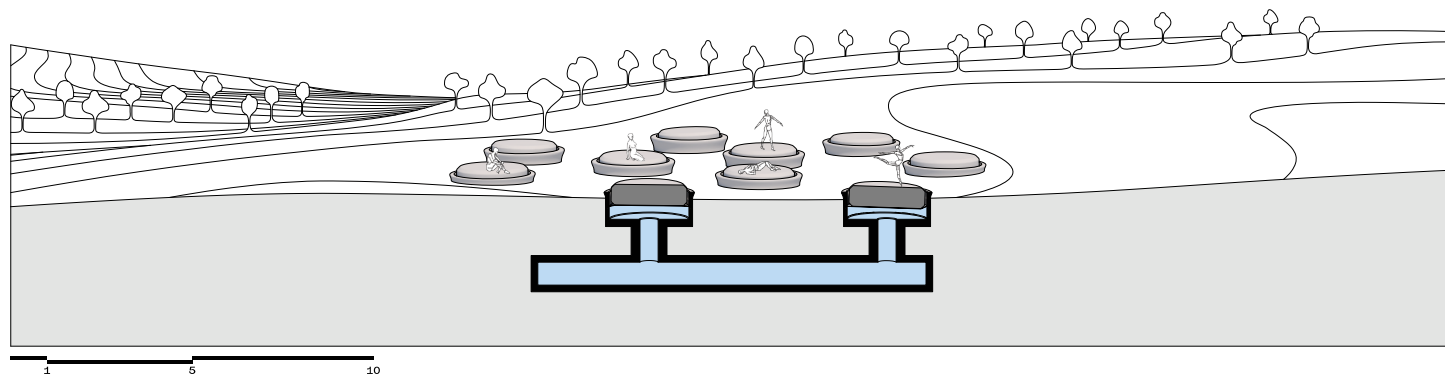
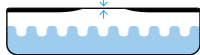

διάγραμμα σε έκρηξη

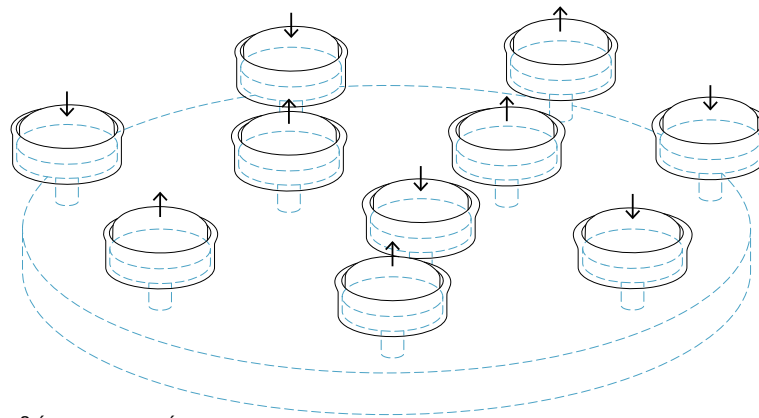
κάτοψη
κλίμακα: 1:200

τα έξαλα

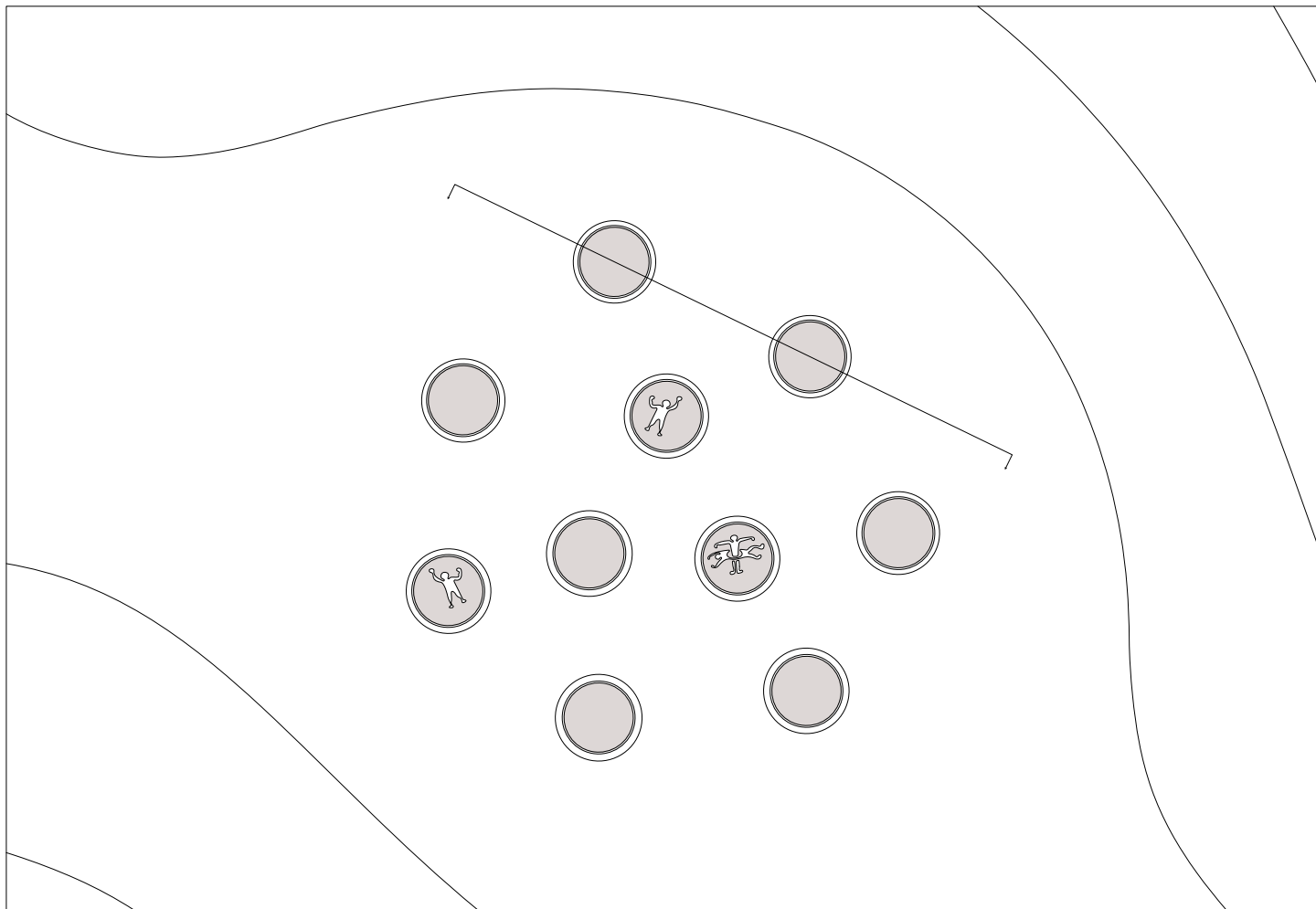

προοπτική τομή
κλίμακα: 1:200

Το δεύτερο κατασκεύασμα που θα συναντούσε κανείς ακολουθώντας την κλίση του εδάφους σκοπεύει να σκηνοθετήσει το πρώτο παιχνίδι, αυτό με τους πιο ανεπαίσθητους υπαινιγμούς. Ένας αριθμός απο κυλινδρικά στοιχεία απο φελλό επιπλέουν σε ένα αθέατο σώμα νερού. Οι φελλοί περιμένουν να παραλάβουν το βάρος όποιας και όποιου καθίσει επάνω τους, και είναι έτοιμοι να μεταφέρουν κάθε νέα κίνηση στους άλλους φελλούς, και κατ' επέκταση στα άλλα άτομα, μέσω του νερού που περιέχεται μέσα στην κατασκευή των δοχείων τους. Η ιδέα αποσκοπεί στην δημιουργία μιας σωματικής γλώσσας στην αρχιτεκτονική κλίμακα και στο να διευκολύνει την επικοινωνία σε ένα πρωταρχικό και άλαλο επίπεδο. Παράλληλα, σημαίνει και το ξεκίνημα μιας αφήγησης σε σχέση με το υδάτινο στοιχείο, το οποίο μπορεί να γίνει αντιληπτό σαν παράγοντας για τα επερχόμενα *reterritorializations* - τους νέους νοηματικούς και χωρικούς συσχετισμούς. Το υδραγωγείο, απο μόνο του ένα στοιχείο έτερου χρόνου, σφηνώνει στο λιβαδι και του εγγέει νερό, μια οντότητα ταυτόχρονα γνώριμη και ακαθόριστη.

διάγραμμα νερού

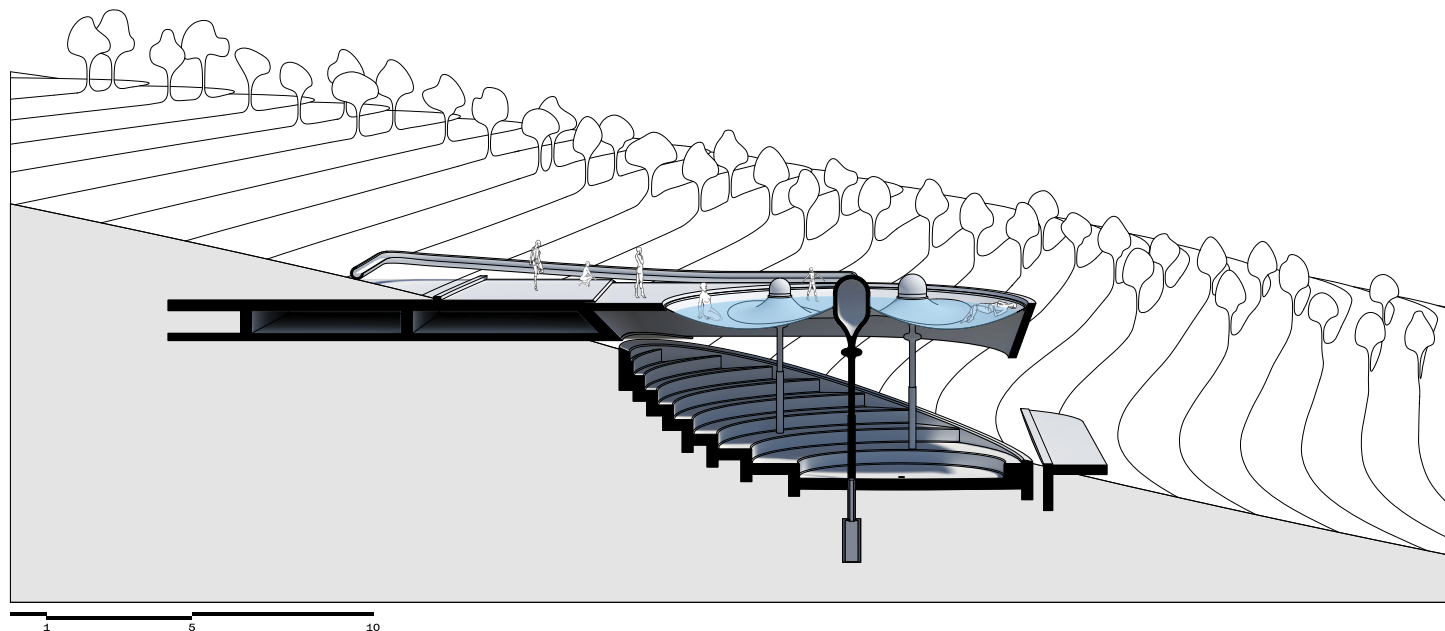
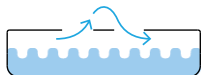
1 5 10

κάτοψη
κλίμακα: 1:200

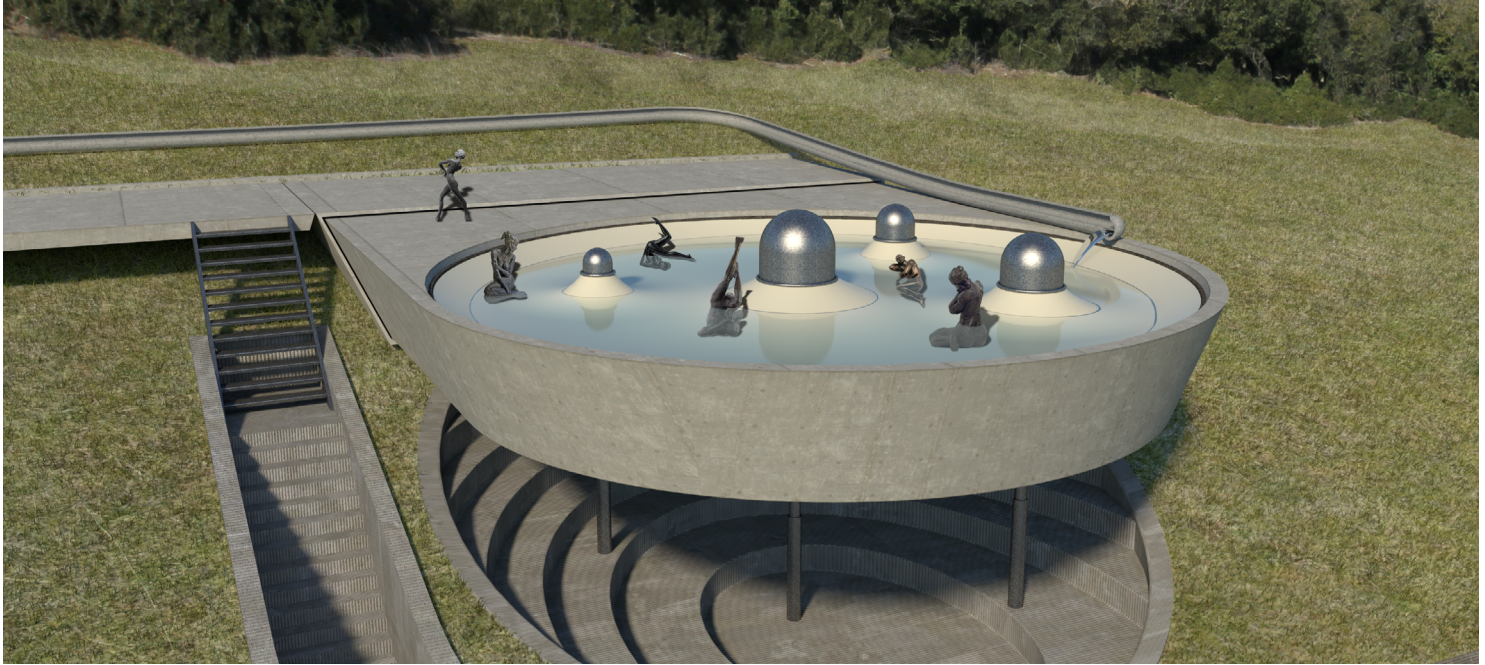

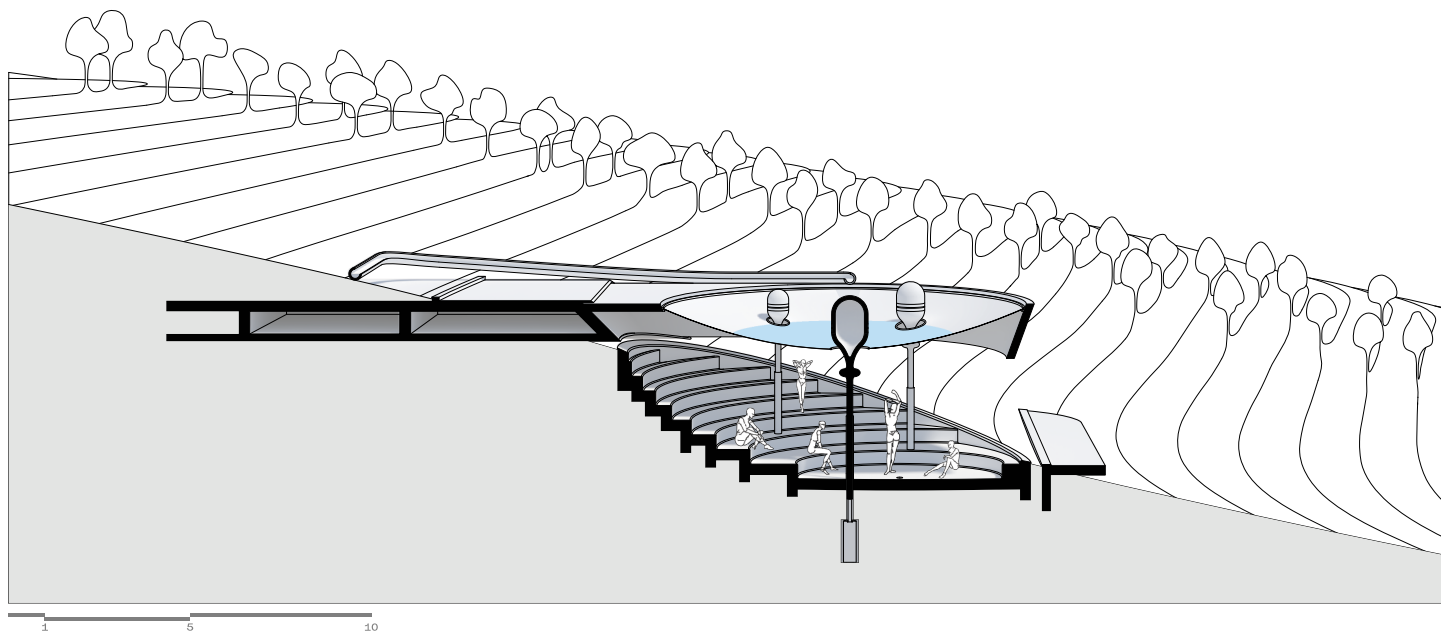
λάκριμο

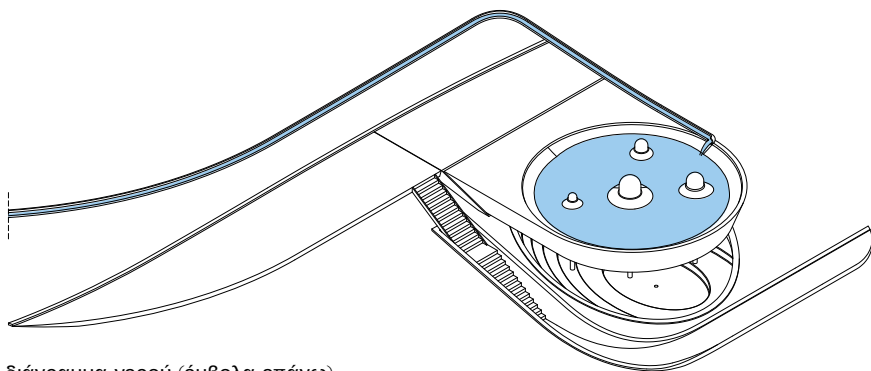
προοπτική τομή
κλίμακα: 1:100

Λίγο μετά τα έξαλα, στην απέναντι πλαγιά, ένα αυλάκι βγαίνει από το χώμα και εκτείνεται μέχρι να χαθεί πίσω απο τον λόφο. Εκεί καταλήγει να τροφοδοτεί με νερό το επόμενο παιχνίδι. Πρόκειται για μια κατασκευή δύο επιπέδων, ενός που εισχωρεί εγκάρσια στη γη και αιωρείται, και απο κάτω ενός το οποίο σχηματίζεται απο ρηχή εκσκαφή. Στο επάνω επίπεδο μαζεύεται μια ομάδα ατόμων που έρχεται σε επικοινωνία μέσα στο κοινό σώμα νερού. Σε έναν επόμενο χρόνο, τα άτομα μπορούν να περάσουν στο κάτω επίπεδο, να χαμηλώσουν τα έμβολα που συγκρατούν το δοχείο του νερού, και να λουσούν μαζί στο ίδιο υγρό που πριν τους ένωσε. Η προσπάθεια είναι προς την κατεύθυνση της ένταξης του σεξουαλικού στοιχείου, πλέον με λιγότερο υπονοούμενο τρόπο.

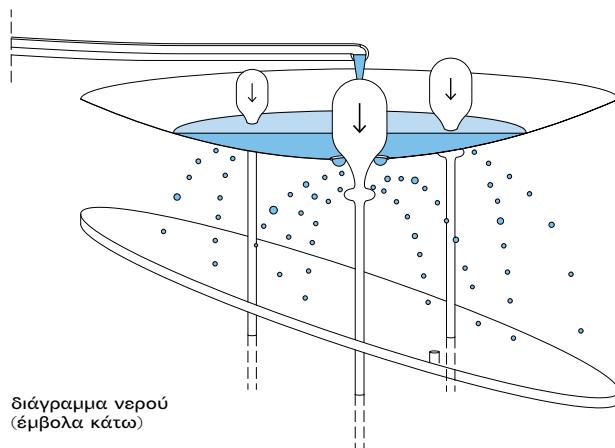

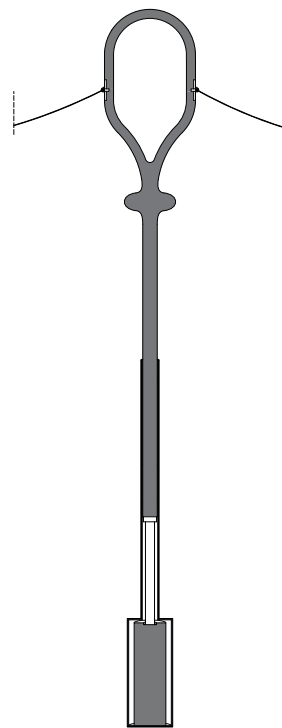
προοπτική τομή
κλίμακα: 1:200

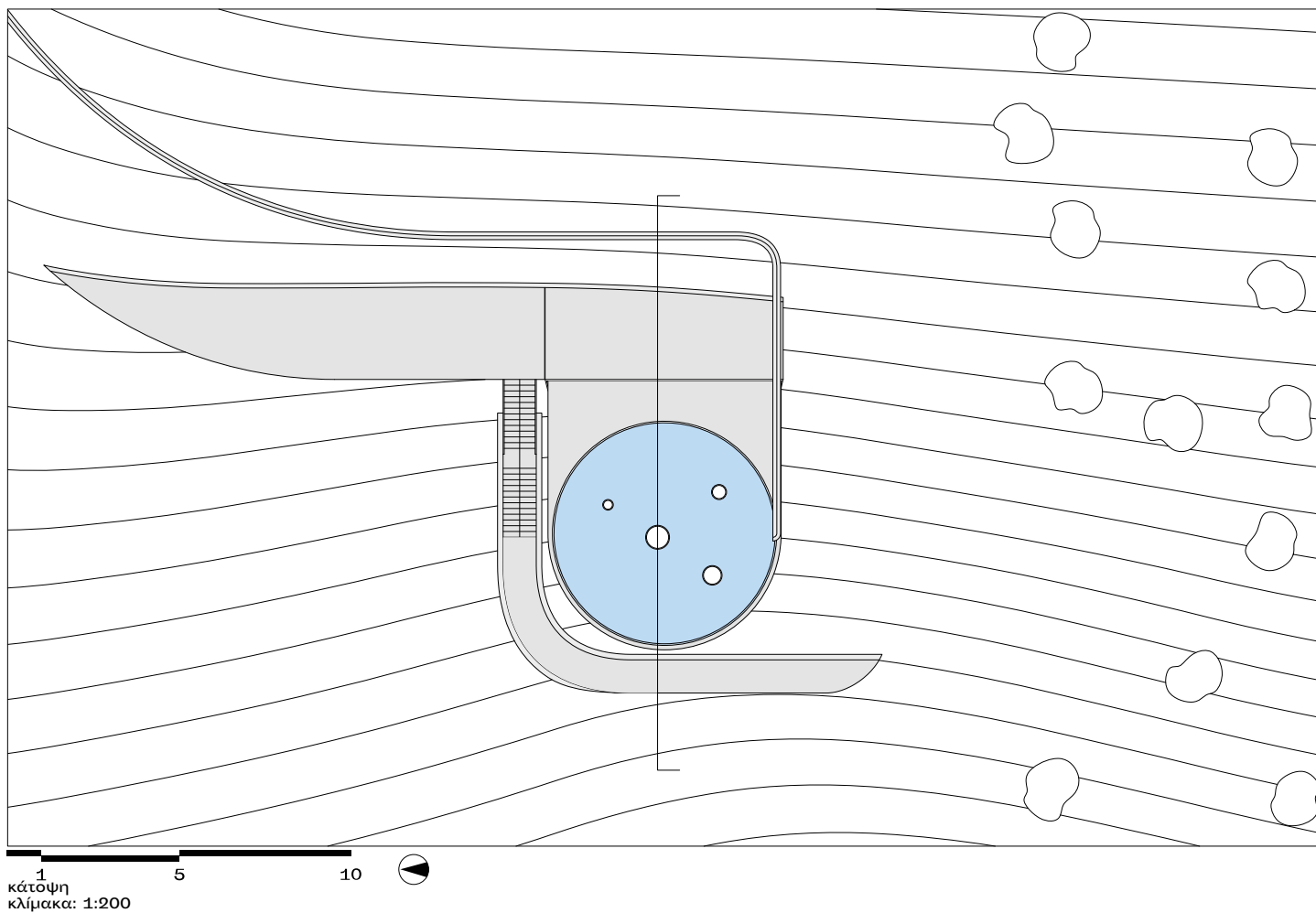
διάγραμμα νερού (έμβολα επάνω)

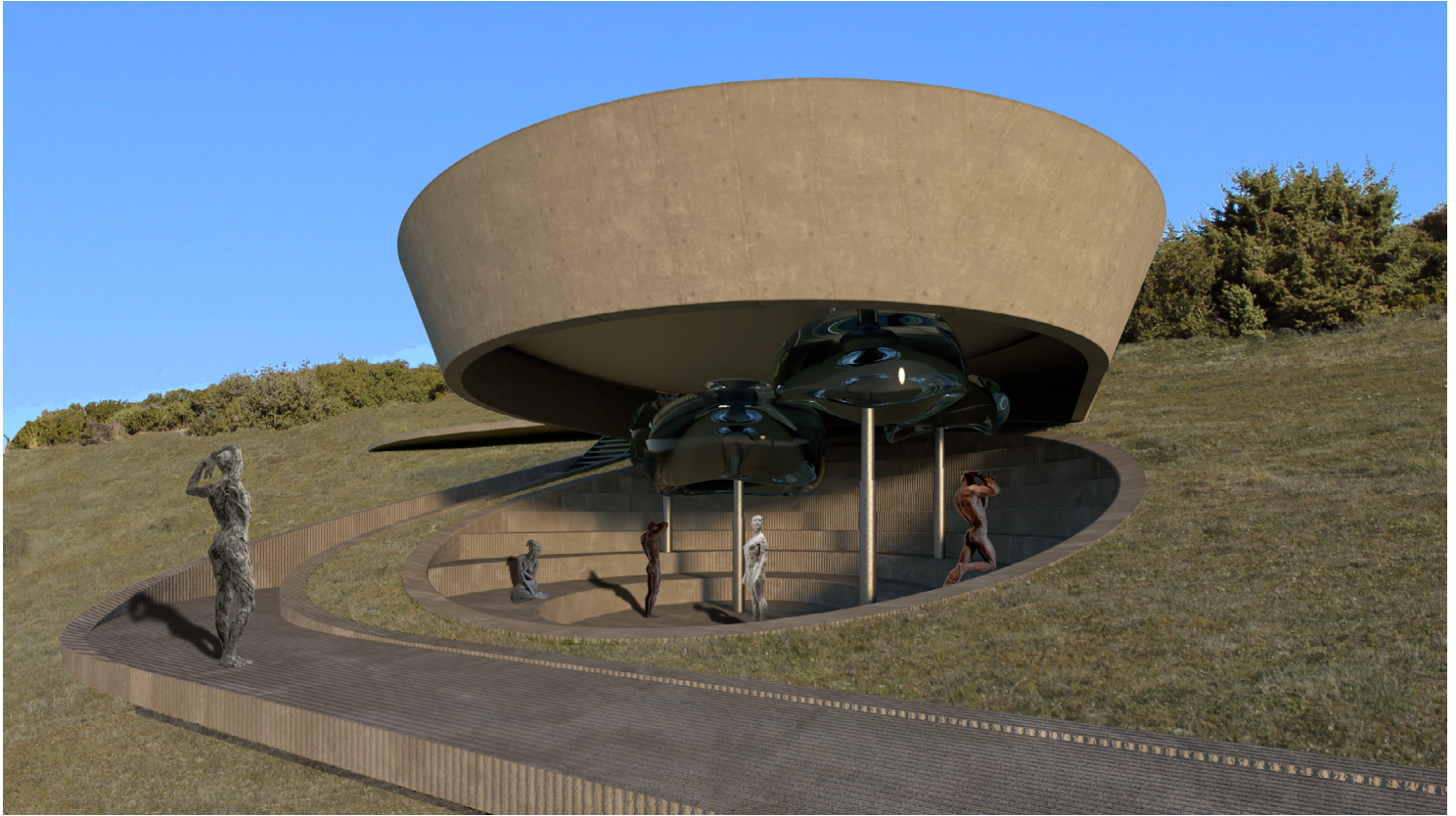

διάγραμμα νερού
(έμβολα κάτω)

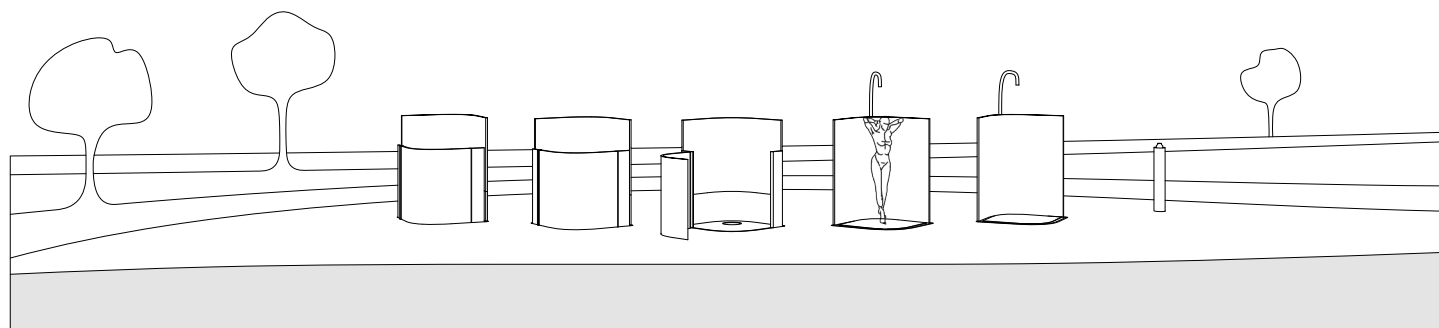

έμβολο σε τομή

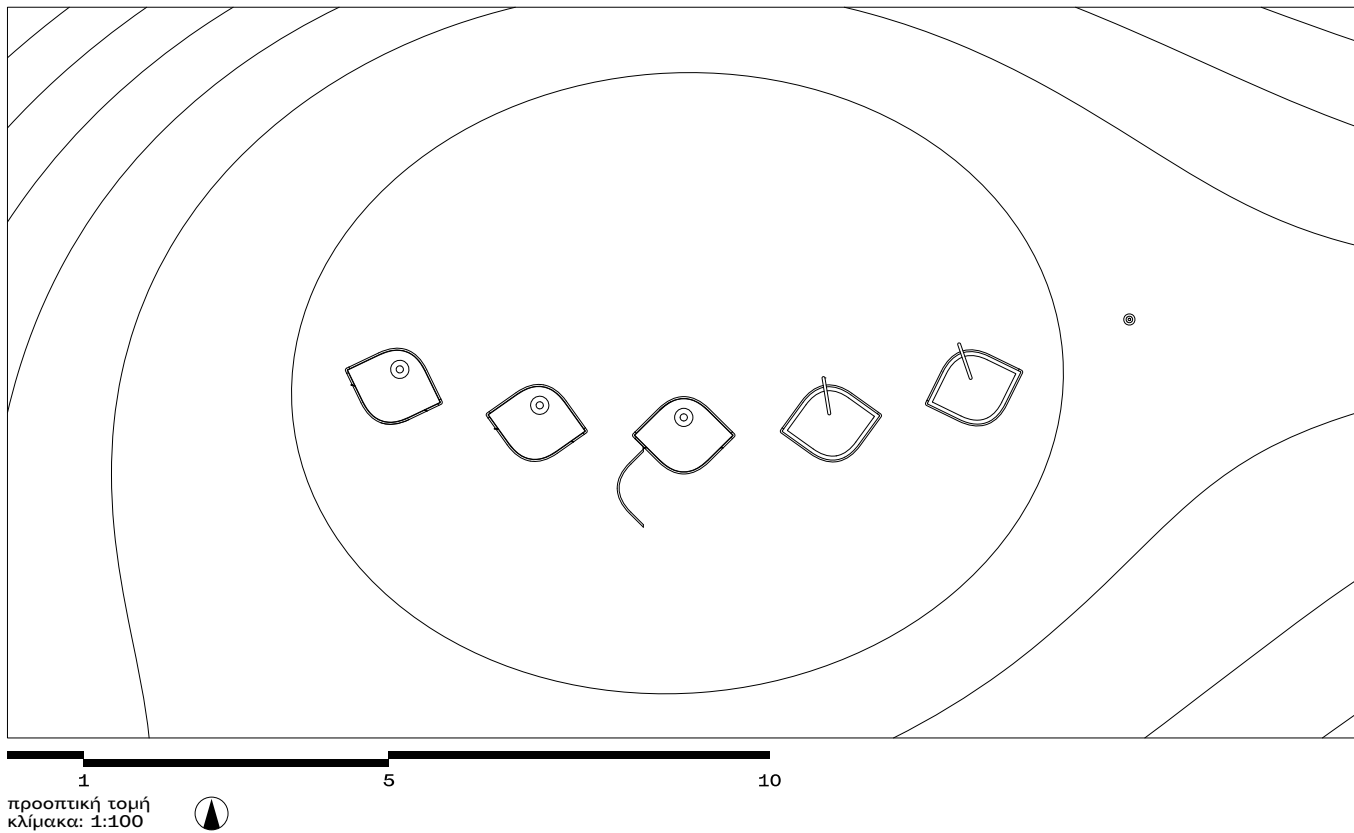

στάση

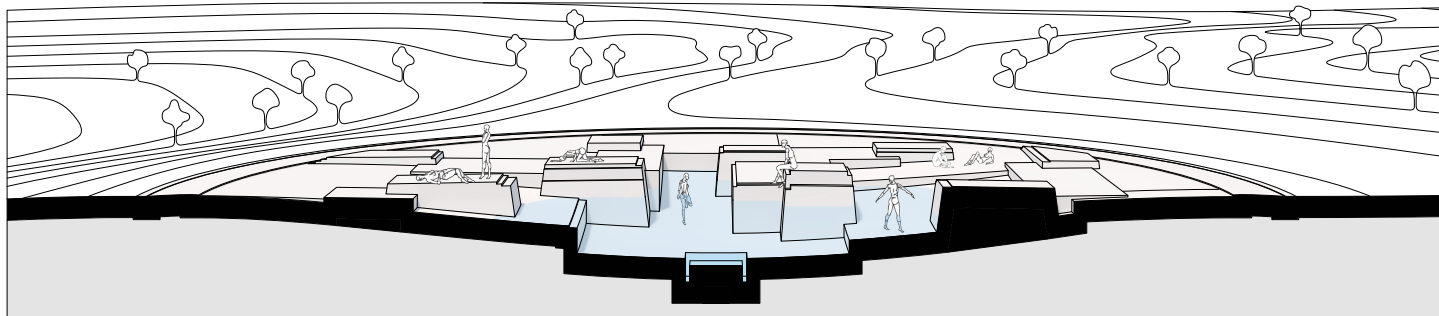
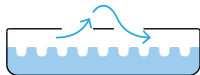

1 5 10

προοπτική τομή
κλίμακα: 1:100

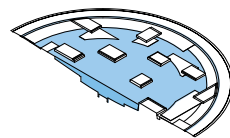
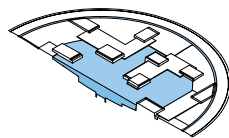
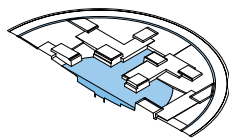
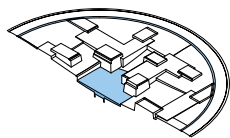
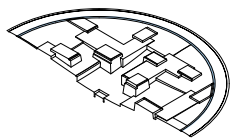

πλημμύρα

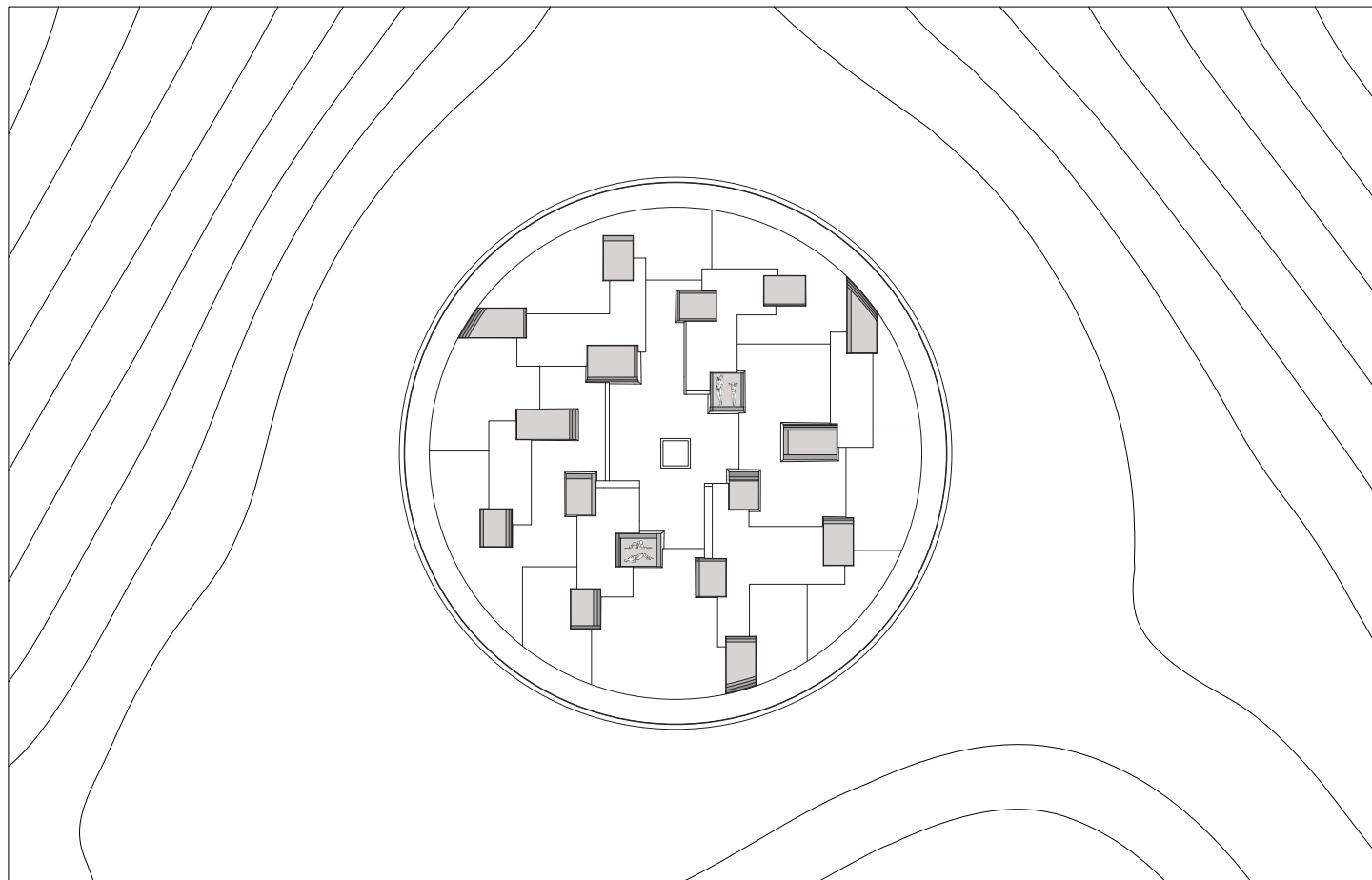

1 5 10
προοπτική
τομή κλίμακα: 1:200

Στο οπτικό πεδίο διακρίνονται οι δυο επόμενες κατασκευές. Η επιλογή της πρώτης μπορεί να γίνει ανάλογα με το είδος της διάθεσης. Στην μία εκ των δυο τα άτομα θα βρεθούν σε ένα ακόμη δοχείο νερού. Αυτό ορίζεται απο επιφάνειες σε διαφορετικά ύψη, που δημιουργούν ένα νέο ανάγλυφο έδαφος. Όσο η στάθμη του νερού σταδιακά ανεβαίνει, τα άτομα που θα έχουν διασκορπιστεί σε όλα τα σημεία, θα οδηγούνται στις ψηλότερες επιφάνειες, πλησιάζοντας τους υπόλοιπους όλο και περισσότερο, μέχρι να συσπειρωθούν στις νησίδες που ξεπροβάλλουν, ερχόμενοι, ίσως, σε στενότερη επαφή.

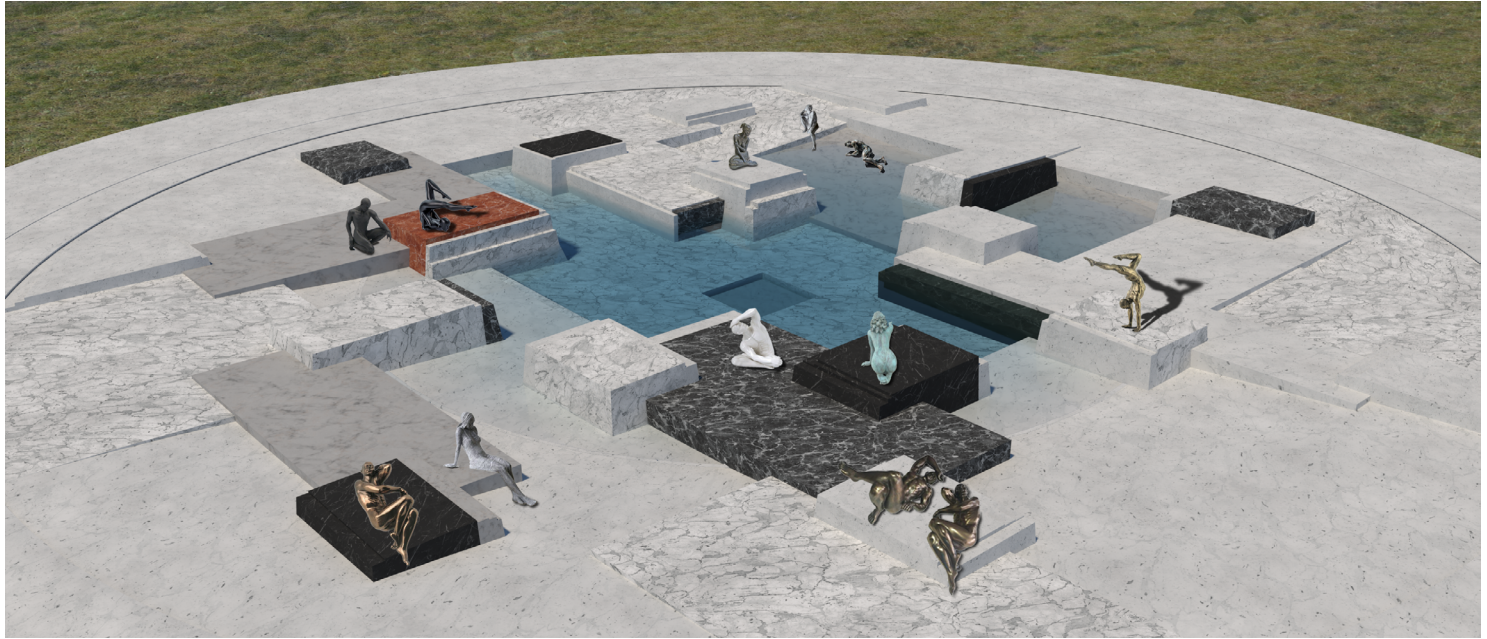
διάγραμμα στάθμες νερού

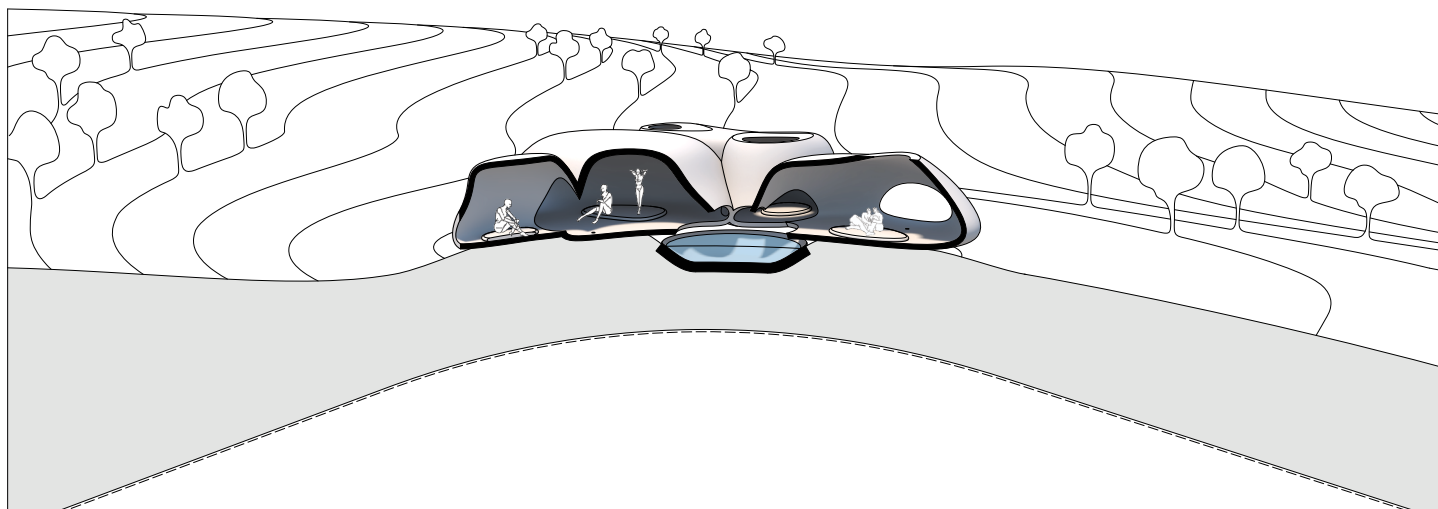
1 5 10

κάτοψη
κλίμακα: 1:300

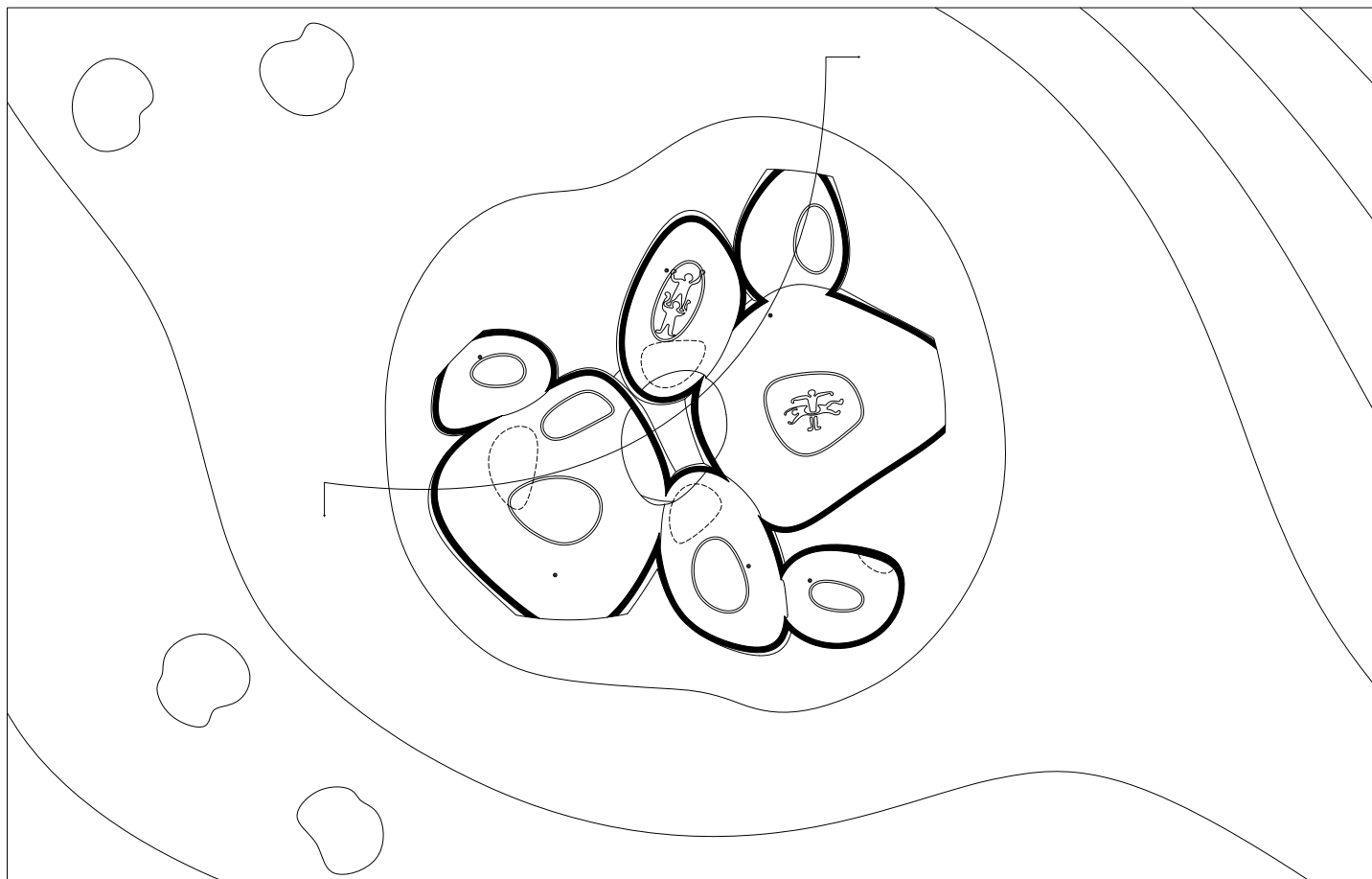

κοιλιές

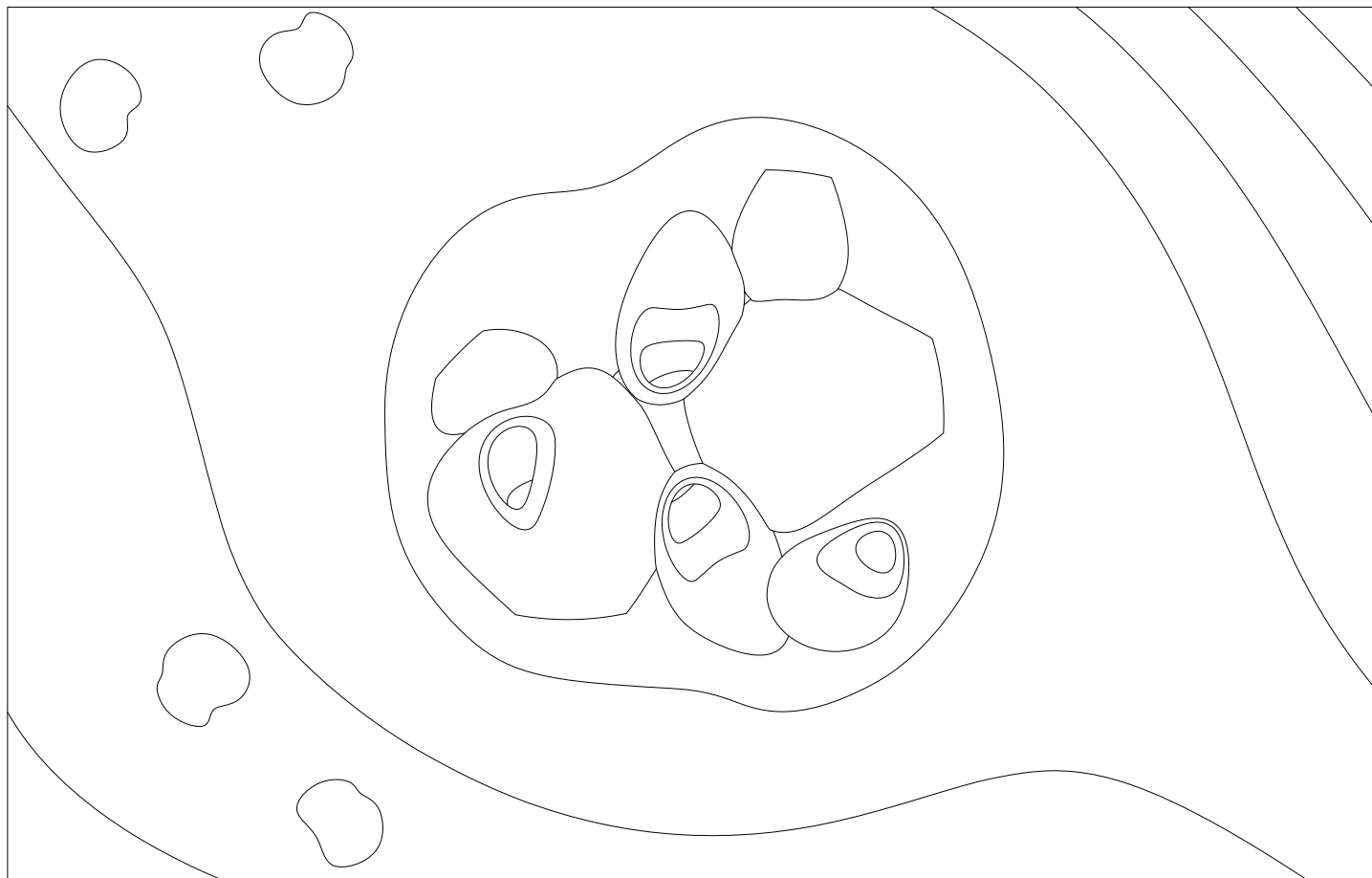
1 5 10
προοπτική τομή
κλίμακα: 1:200

Η επόμενη κατασκευή αποτελείται από έναν σχηματισμό απαλών σπηλαιών μέσα στις οποίες προσφέρεται η αίσθηση της οικειότητας ενός πιο προφυλαγμένου χώρου. Μέσα στις σπηλιές, τα άτομα μπορούν να συννευρεθούν σε ομάδες: εξερευνούν σκύβοντας χαμηλά για να περάσουν στον επόμενο χώρο και για να αποκτήσουν οπτική επαφή με τους υπόλοιπους, και να τους πλησιάσουν.

1 5 10
κάτοψη
κλίμακα: 1:200

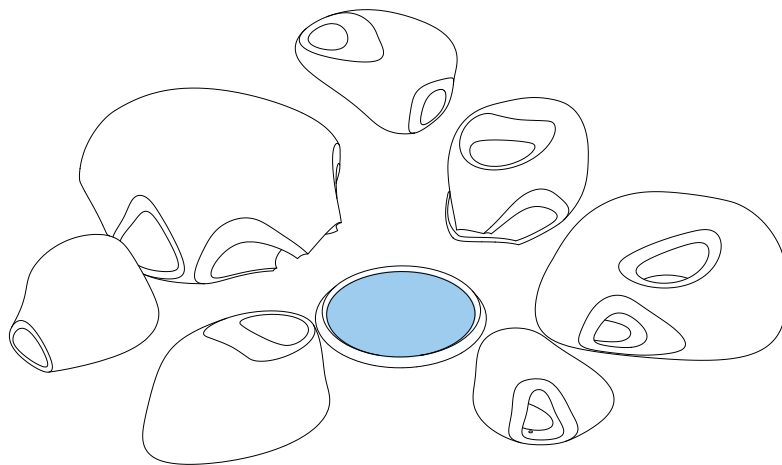

1 5 10

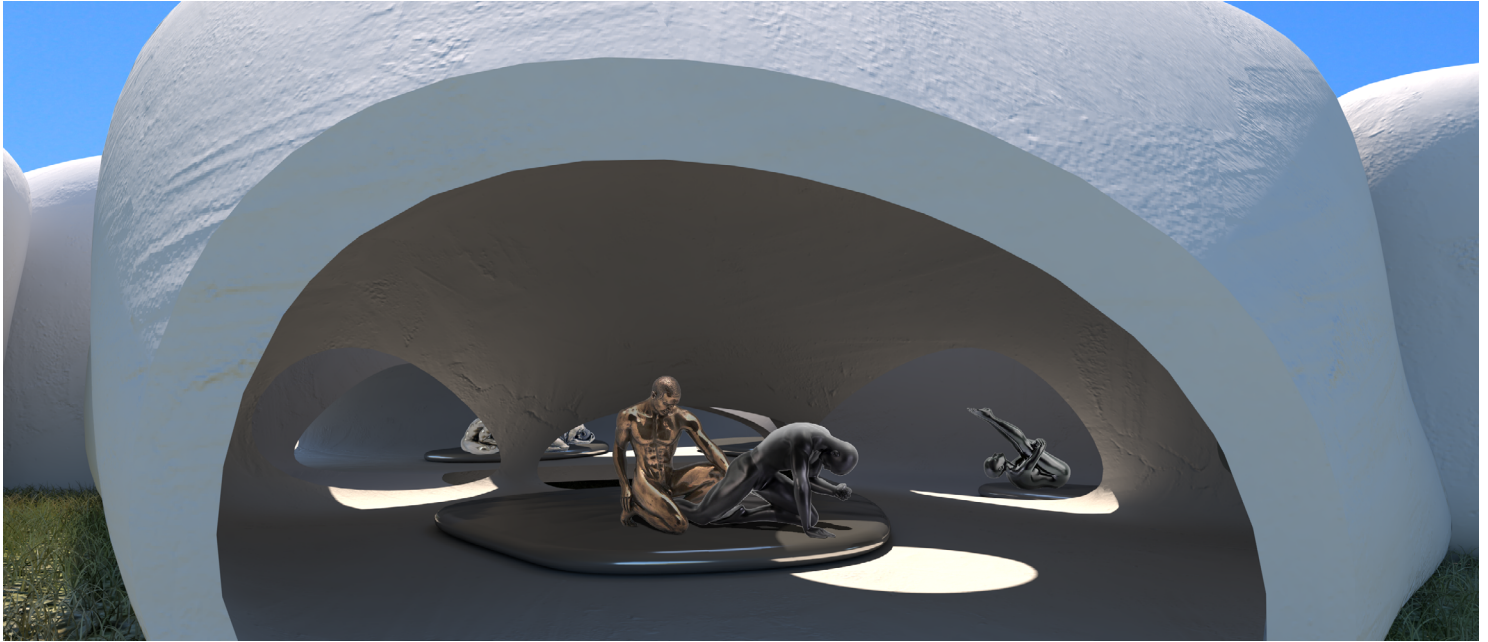
κάτοψη
κλίμακα: 1:200

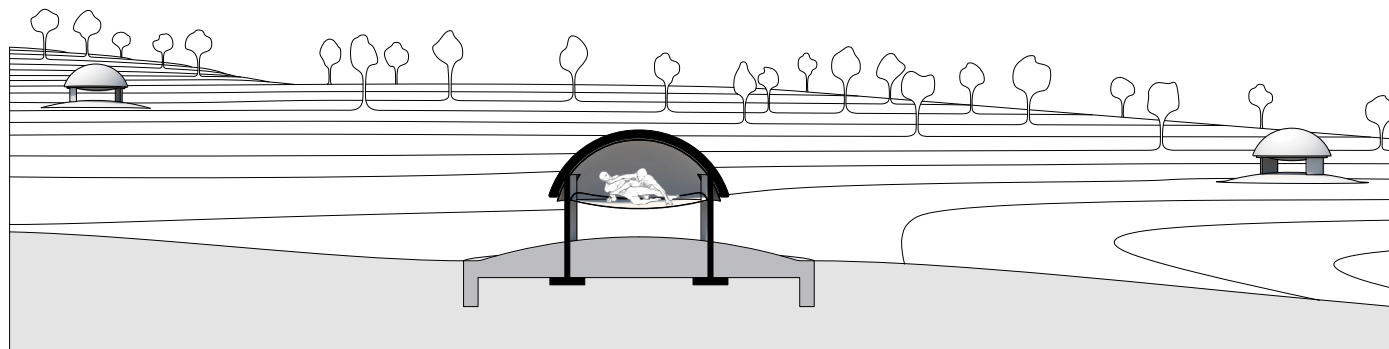
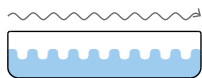

διάγραμμα σε έκρηξη

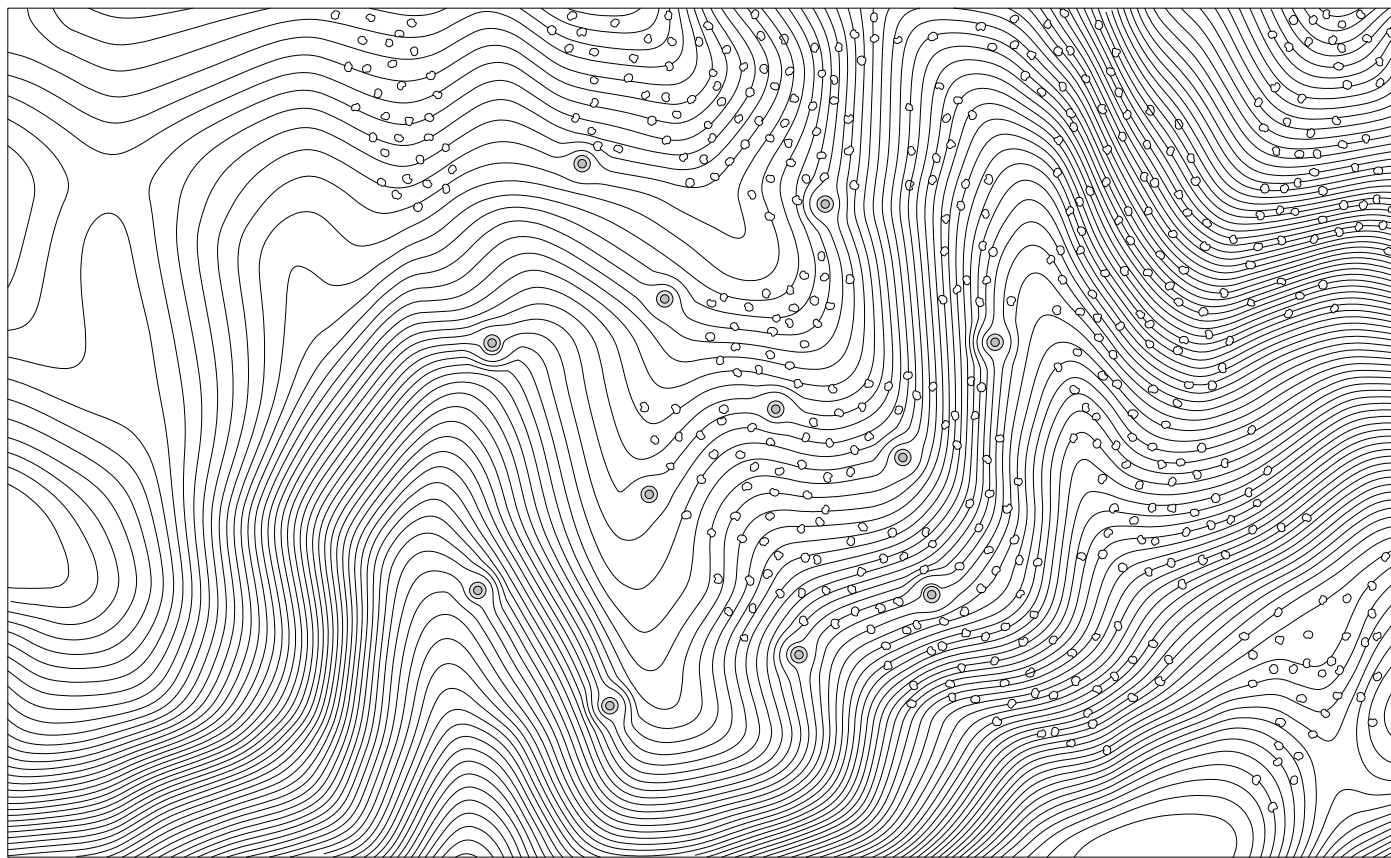

τα κρόταλα

1 5 10
προοπτική τομή
κλίμακα: 1:400

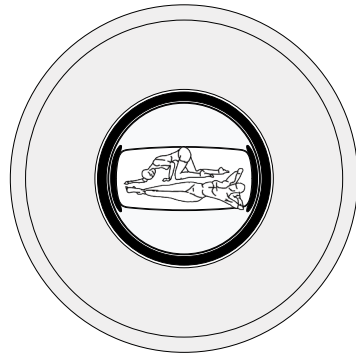
Ως πιθανό επόμενο στάδιο, προσφέρεται η επιλογή της απομόνωσης. Σε μια άλλη πλευρά του λιβαδιού, υπάρχει μια συστάδα απο κελύφη ημισφαιρικού σχήματος τα οποία αιωρούνται. Μέσα στο καθένα υπάρχει χώρος για δύο ή τρία άτομα τη φορά. Κάτω απο το κάθε κέλυφος βρίσκεται ένας χαμηλός τυφλός θόλος, ο ρόλος του οποίου είναι να μεταφέρει στο περιβάλλον τους ήχους που παράγονται απο τα άτομα στο εσωτερικό του ημισφαιρίου. Στην περίπτωση αυτή, η ρευστή οντότητα εμφανίζεται μεταφορικά μέσα απο τον ήχο που εκπέμπεται και εμποτίζει την ηχητική ατμόσφαιρα της γύρω περιοχής.

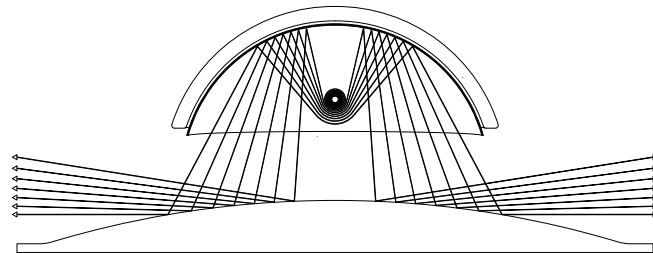
90
κάτοψη
κλίμακα: 1:2000

100

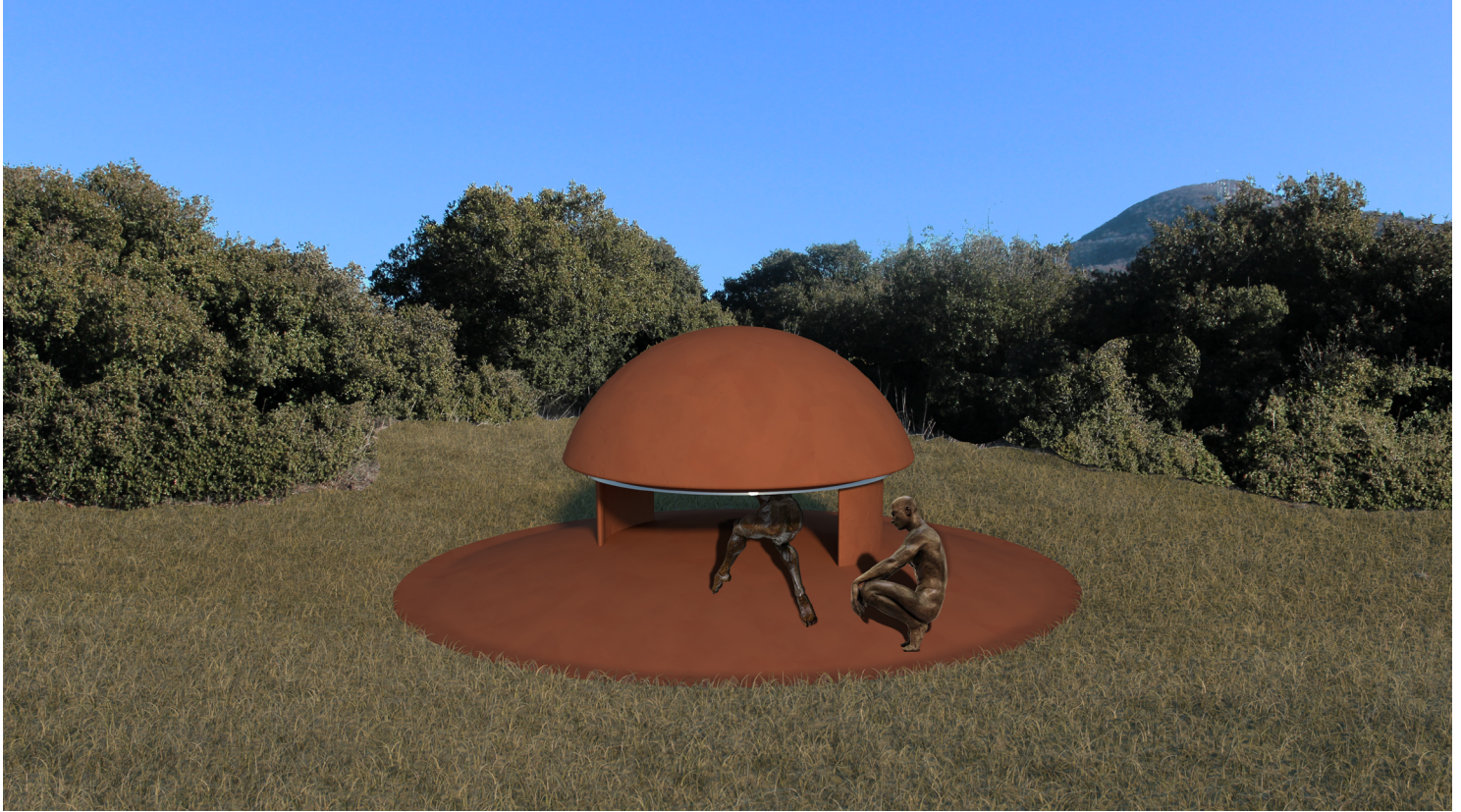

1 5
κάτοψη μονάδας
κλίμακα 1:100

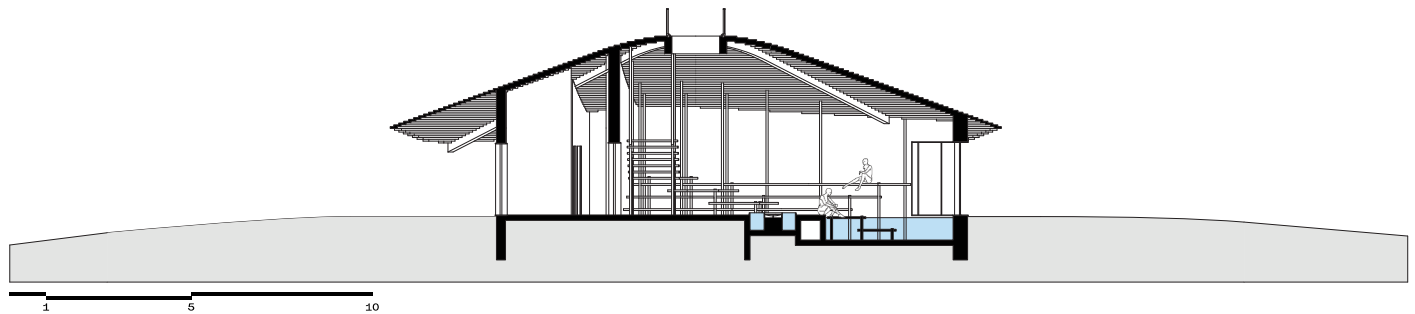
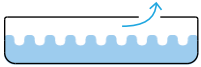
διάγραμμα ήχου

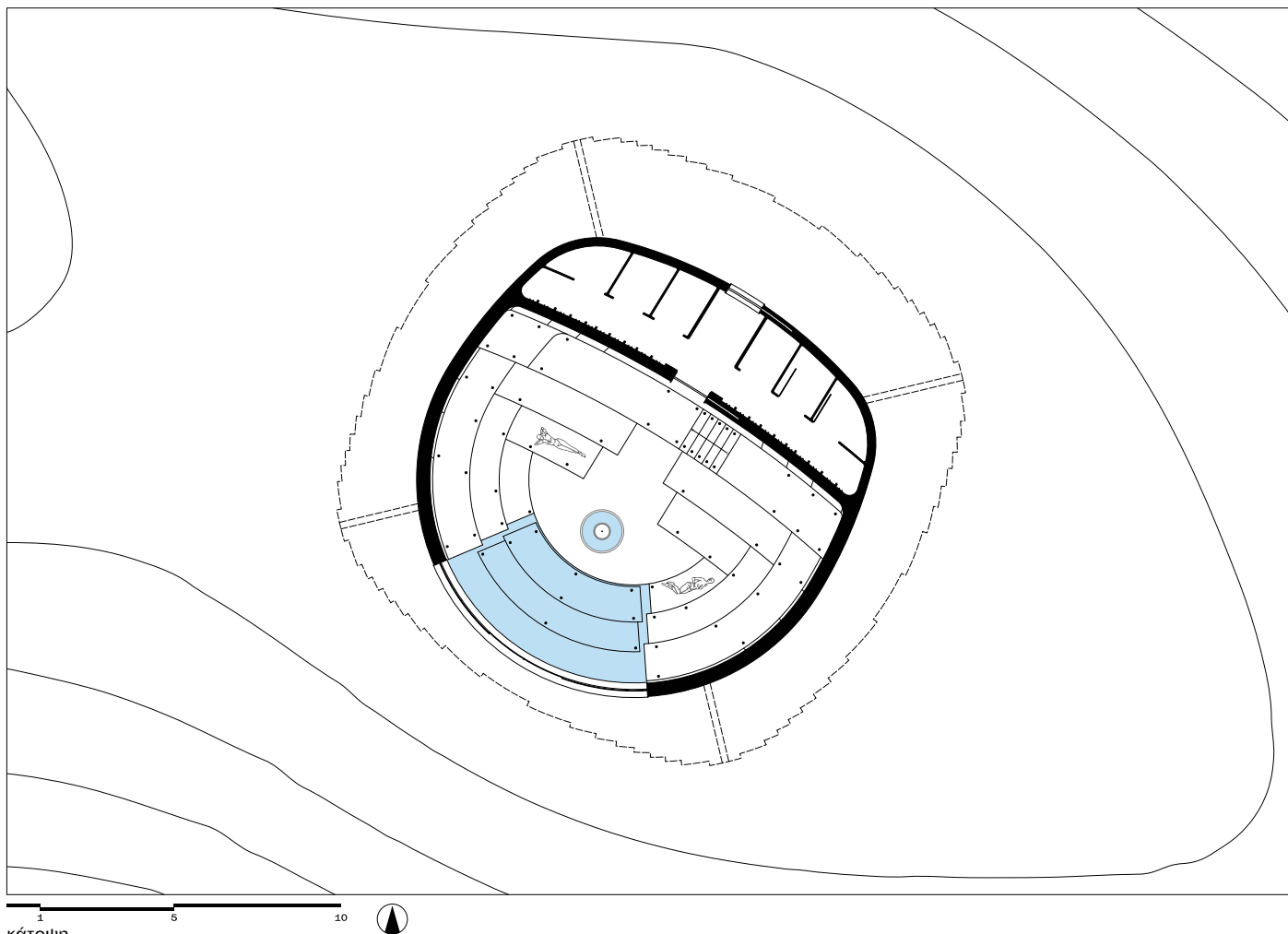
Για να επιτευχθεί η ελεύθερη πλεύση των μερών στο σύνολο και για να δημιουργηθούν οι ευκαιρίες για την καθεμία και τον καθένα να ανακαλύψει μια προσωπική αφήγηση, αποφεύγεται η αυστηρά προκαθορισμένη αλληλουχία. Στο λιβάδι δεν υπάρχει το ίχνος κάποιας σταθερής πορείας: κάποιοι που δεν θα ακολουθούσαν το αυλάκι θα μπορούσαν να είχαν απομονωθεί εξ αρχής και βρεθεί πρώτα στα μικρά κελύφη. Κάτι τέτοιο θα έπλαθε μια αρκετά διαφορετική δυναμική στην εμπειρία τους σε κάθε επόμενη στάση. Η σχεδιαστική επιλογή που αποβλέπει στον ίδιο στόχο της απομάκρυνσης από το αμιγώς βιωμένο πρότυπο είναι η αποφυγή δημιουργίας κάποιας ιδιαίτερα ομοιογενούς κοινής αρχιτεκτονικής γλώσσας. Στη θέση της, συμβαίνει μια σειρά από αναφορές σε ετερόχρονες και ετερότοπες αρχιτεκτονικές, όμοιες με την αναφορά που πραγματοποιείται ήδη από το υδραγωγείο.

Η ολοκλήρωση της εμπειρίας έρχεται στο μοναδικό κλειστό κτίσμα, και το μόνο με σταθερή θέση στη σειρά - πέρα από τον χώρο της μύησης. Στα λουτρά δίνεται η ευκαιρία για αφομοίωση και αποσυμπίεση μέσα σε ένα περιβάλλον όπου το νερό σε μορφή ζεστού υδρατμού θα επανεισάγει το στοιχείο του γνώριμου, και θα λειτουργήσει με την πρόθεση να προσγειώσει ομαλά τα άτομα πίσω σε μια οικεία ταχύτητα εξέλιξης των πραγμάτων, πριν ολοκληρώσει και αυτό το μονοπάτι του και εξατμιστεί επιστρέφοντας στην ατμόσφαιρα.

συμπλίο

τομή
κλίμακα: 1:200

κάτοψη
κλίμακα: 1:200

